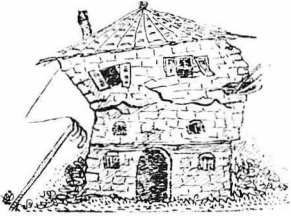

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

Το σχολείο του Κράτους, ήταν σαφές και έτοιμόρροπο, άκουμπιμένο πάνω στο διπλανό του κτίριο, με τους τοιαυτάδες του περμένους και τα παιδιά του, γυμνά στον ήλιο, στην βροχή και τις αβρές τις ανοίξεις, σάν πλεύρα γδαρμένου ψοφημιού.

Το σχολείο του χωριού ήταν έτοιμόρροπο και σασαθρομένο.

Ο δάσκαλος ήταν πελά ετοιμόρροπος και πιο κορασμένος από το κτίριο. Οι τοίχοι μαυροί, τα θρανία σκαλισμένα με γράμματα και τα τετράδια άγραφο χαρτί... Τα θρανία μάλιστα ήταν ξεκάφρωτα, και δηγαινοήχοτο, σάν να στηζόνταν πάνω σ' ένα ελατήριο!

Ένας χάρτης της Ελλάδος ποΐταν στον τοίχο, είχε του κόμοιου τὰ γδαρσίματα και τὰ μαλώματα.

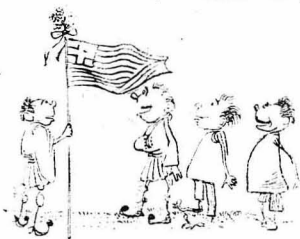
Απάνω, κοντά στο ταβάνι, ήταν κολλημένα μερικά έντυπα άποφθέγματα, τὰ όποια, ούτε ήμεις άνοιούσαμε, ούτε κανείς μάς άξήγγισεν ποτέ, ούτε ο δάσκαλος φαινότανε να τὰ είχε κών προσέβει.

Ένα π. χ. έξ αυτών έγραφε: «Χρόνο φείδου». Και έμεις νομίσαμε ότι σημαίνει: «Τό χρόνο τον φάγαν τὰ φείδια»!...

Ένα άλλο έλεγε: «ΕΙς ολονός άριστος άμύνασθαι περί Πάτρης», τό όποιον έξηγγούσαμε έμεις: «ΕΙς είνε όνος άριστος, να μείνης εΐς την Πάτρα»!...

Στό σχολείο αυτό τρία μόνον πράγματα ήταν καινούργια. Η βέγγες του δασκάλου, έναλλασσόμενες κάθε μέρα και ο κ. Έπιθεωρητής πουόρχονταν κάθε τριμηνία. Οσάκις ήρχετο ο κ. Έπιθεωρητής τὰ πάντα έπερναν κάποια έπισημότητα στο σχολείο.

Από τό παράθυρο, του όποίου τὰ τζάμια ήσαν σπασμένα, και τὰ άντικαθιστούσαν κομμάτια έφημερίδων, κολλημένα με ζυμάρια, άνητάτο ή σημαία, ένα έασπρουλιασμένο και άκάθαρο πανί, τό όποιο έφυλάγε σέ μια παλιντουλάπα ο δάσκαλος και τό όποιον μεταχειρίζονταν πολλές φορές γιά μοχτά, γιά να τυλίγη τὰ ρούχα του, όταν τὰ έστελνε στον ράφτι να του τὰ γυρίσει, να του ράφτι τὰ κομμάτια, ή να του τὰ βάζει. Τη δύστυχη αυτή σημαία την χρησιμοποιούσαμε πολλές φορές γιά να ακουρίζουμε τον μαυρο πίνακα! Φαντασθήτε λοιπόν την έκκληξί μας και τό βασάνισμα του μυαλό μας, όταν ο δάσκαλος μάς έλεγε προςέ τον κ. Έπιθεωρητή να χαιρετήσουμε τό ιερό αυτό σύμβολο των Έλλήνων!

Το ιερόν αυτό σύμβολον...

Έτσι είχαν τὰ πράγματα, όταν έγνώσθη ότι τό σχολείο μας έπισήμως θα τό έπισκεπθή ο κ. Ύπουργός της Παιδείας.

Άμέσως ή Κυρά Μαργαρίτα, ή ύπηρετρια, σφυγγάρισε τις σταχτιές σανίδες, ή φημερίδες που ήσαν γιά τζάμια, στα παράθυρα άντικαταστάθηκαν με καινούργιες και με σπατάλα, ο Δημάχος έστειλε και άστρεψε τους τοίχους, ο μαυροπίναξ άλοιφθηκε με μελάνη, ή άράγες έξαραχνιστήκαν από τό ταβάνι, και έσοκιοπήσαν ή είσοδος. Μύττα και πρασινάδες στολίσανε πόρτες και παράθυρα και τό «έμβλημα του ούρανού» σιδερώθηκε στον ράφτι, μαζί με τό ταμπάκο του δασκάλου, και άνηρηθή στο παράθυρο, με μίαν κουτσούνα, από λουλούδια τάρα, στο άκρο του κοντοϋ.

Άλλά δέν στολίσθηκε μονάχα τό σχολείο. Και τό άπέναντι φαρμακείο, και ο μεγάλος καφενές, και τό μπαλοματιζείο του Νιόνιου, και τό κάτωθεν του σχολείου «καλουδιάρικο» και χαλβατζήδικο, του όποιου οι άχνοι της ψημμένης ζαχαρώς και τὰ ποντίκια, άνέβαιναν όπο τις τρύπες του πατώματος, άπάνω στο σχολείο και μάς έσοκινάδίζαν και μάς άναστατώναν!

Ίδιως τὰ ποντίκια! Τι γινότανε όσάκις έμφανιζόντανε κανένα! Όλοι οι μαθηταί, με τον δάσκαλο ριχνόντουσαν γιά να τὰ κυνηγήσουν! Έκεινο όμως που δέν μπορούσε τό μυαλό μας να χωρέση ήταν τό γιατί γίνεται τόση φασαρία γιά τον Ύπουργό!

Ο Ύπουργός ήταν από τό χωριό μας, ο κύριος Σουρτούκης, ο γιατρός. Τόν είχε βγάλει βουλευτή ο «εγγενής λαός», και έπειδή δυό άλλοι έμάχοντο διά την έδρα της Παιδείας, ο κ. Πρωθυπουργός, διά να μή προτιμήση και δυσαρεστήση τον ένα ή τον άλλον, έκαμιν τον γιατρόν τον Σουρτούκη Ύπουργό, «γιά να έξητυλίση τη θέσα», καθώς τον λέγαν οι άντίθετοί του.

Οσάκις ήρχετο ο κ. Έπιθεωρητής.

Ο κ. Σουρτούκης και πριν γίνει βουλευτής ήταν πάντα στο χωριό και όταν έγινε βουλευτής, έρχόντανε συχνά εις τη πατρίδα, εκάθητο στο άπέναντι φαρμακείο, έπαιζε κρέφα στον καφενέ, έβραζε τους μάγγες και δέναν τενεκέδες στις ούρες των σκύλων, και κυνηγούσε κ' αυτός, τὰ ποντίκια του Τσουλή του «καλουδιάρη», που βγαίνουν άφθονα καμιά φορά από τό χαλβατζήδικο, σάν καλογέροι μετά τον έσπερινό, πετώντας με σβελιάδα τό μπαστούνι του άπάνω τους, ή τό παπούτσι του που τό είχε πάντοτε βγαλμένο, γιάτι τον στενεύανε οι κάλοι!...

Ο δάσκαλος περιμένε τον κ. Ύπουργό.

Και τόσο θέλανε τὰ μπακαλόπουλα και τὰ παιδιά του δρόμου!

Γιατί λοιπόν τώρα τόση φασαρία, που δά ήρχονταν ο Σουρτούκης;

— Έγινε μεγάλος τώρα άνθρωπος! Μάς ειπε ο Μπαράμπα-Σπύρος ο Σαβούλης.

Κι όμως ήτανε ο ίδιος κ' άπαράλλατος! Τόν είδαμε και τον προσέξαμε, σάν ήθεο στο σχολείο, μαζί με τον κ. Έπιθεωρητή, και κάποιον του Ύπουργείου Γραμματέα, που τον λέγαν κ. Ιβιατερο, τον Δημάχο, τον άστυνόμο, τον φαρμακοποιό και δυο τρεις «μεγάλους και τρανούς», που έφερε άπ' την Αθήνα!

Διόλου δέν μεγάλωσε. Ήταν ίδιος κ' άπαράλλατος!

Καθήσανε όλοι στις καρέκλες που είχαμε φέρι από τό σπίτι μας. Τον ύπουργό, τον βάλανε άπάνω στην έδρα. Δίπλα κάθον ο Έπιθεωρητής.

Ο δάσκαλος έστρεκε όρθός. Από την άνοιχτή πόρτα κάτταξαν έκπληκτα τὰ παιδιά του δρόμου.

— Ο δάσκαλος τον ρώτησε έξανα: — Δά έξέτασθι μόνη της, ή έξοχότης σας;

— Θέν περρίζε άρχίσате τό μάθημα. Άπάντησεν σοβαρός ο ύπουργός, σουφρώνοντας τὰ χείλια του και κυττάζοντας την άκρη ήπτα τή μύτη του, σοβαρός και άκίνητος, σάν να ήτανε σιδερωμένος.

— Τι μάθημα προτιμά ή έξοχότης σας; — Τι μάθημα; Α μάθημα!... Άρχίσате από την Ίστορία.

— Έξέρτε; Διδάσκονεν την άρχαίαν. Τών άρχαίων χρόνον... — Τών συγχρόνων δέν διδάσκον;

— Δέν ένεκρίθησαν άκόμη τέτοια βιβλία από τό Σεβαστόν Ύπουργοιν της Παιδείας; — Καλά! Άρχίσατε από όπου θέλατε.

Ο δάσκαλος άνεβοκατέβρασε τους ώμους του, έτριψε τὰ χείρα του και άρχισε να ρωτά. Οι μαθηταί... είδοποιημένοι από τεισάρων ήμερών, άπαντούσανε άμέσως κ' είκόλα.

— Δέν διδάσχετε και μόνος σας όλιγον, ειπεν Αξίαφα ο κ. Έπιθεωρητής στον Ύπουργό καμαρώνοντας, γιά τις έπιτυχειές αυτές του διδασκάλου, ή όποιες άναγκαζούσαν και σ' αυτόν.

— Μετά χαράς; ειπε ο Ύπουργός. Τι έλέγαμε λοιπόν; Α!... περί Πεισιστράτου!... Έλέγαμε λοιπόν ότι ο Πεισιστρατος τραυματισθείς προσήλθεν στην άγορά...

— Εκείνη τη στιγμή, μά βοή άκούστηκε από τών μαθητών τό μέρος. — Νάτονε! Νάτονε! φωνάζανε οι μαθηταί.

— Άρπαξέ τον! — Βάρουτο! — Άπό δώ μαρτέ!...

— Πιάστε τον από κει! Βάρα τον δόδοδρέ!... — Πάρτονε μωρή! ψ...ψ...ψ...!

Ήταν κάποιος ποντικός. Αησμονήθεις αυτή τη στιγμή και ο κ. Ύπουργός, σηκώθηκε από την έδρα, θυμήθηκε τις καλές συνήθειες και τις δόξες του, υπόλισε έω; την άλλη άκρη τό μπαστούνι του, κ' ούρλιαξε: — Άπάνου του, μαρτέ! Τι τον φυλάτε, δά μάς φυγή! Βαράτε τον δόδοδρέέ!...

Έκάθησε στην πολυθρόνα σοβαρός.

Ο καταδικωμένος δέν ήταν ο Πεισιστρατος, όπως είπαμε, άλλ' ένας...ποντικός από τό καλουδιάρικο τό ζαχαρατζήδικο, που είχε άνιβει άπάνω γιά να λδή καθώς φαίνεται, κ' αυτός τον Ύπουργό του! Τό τι έγινε δέν περιγράφεται. Πρώτος ο κ. Ύπουργός τον έπρώτασε και τον συνήρασε άλλαλάξαν! — Τον έφάγα τον άφιλότιμο!... Χάτσι. Χάτσι.